

N:o 8.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.

Expedition:
Olofsgatan 1 (Hötorget 6), 1 tr. ö. g.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 16 April 1894.

Pris:
Helt år 5 kr. — Lösnummer 25 öre.

Annonspris:
10 öre petitraden (15 öre utl.)

14. Årg.

Johan Nordal Brun.

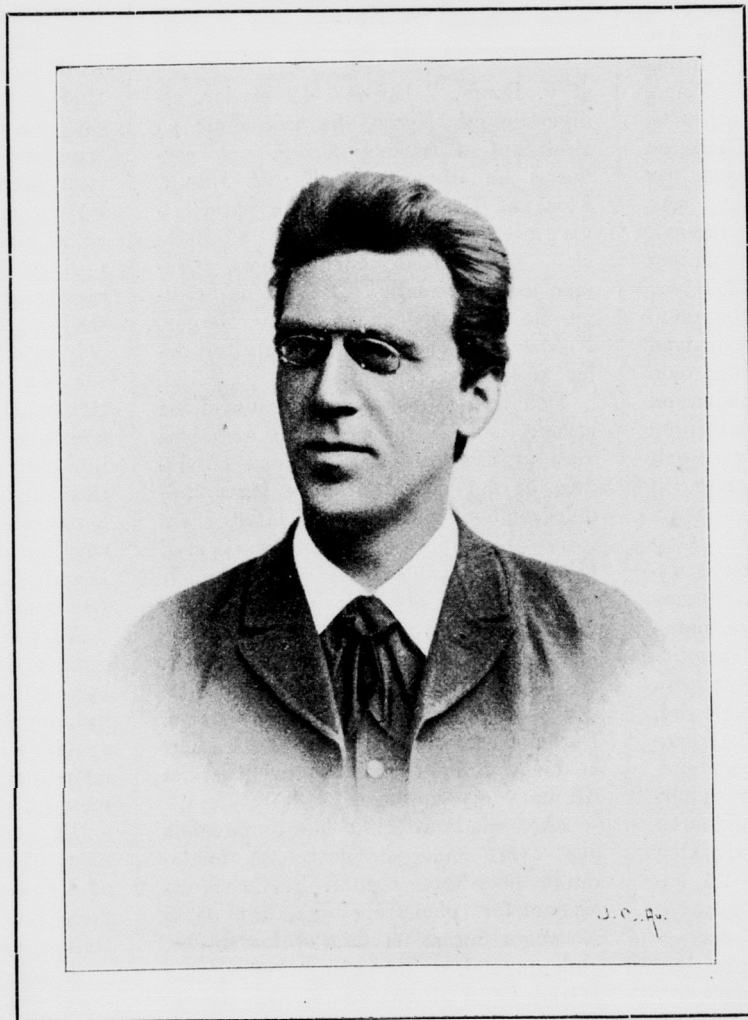
Då under sista tiden så många svenska idkare af tonkonsten uppträdt inför Köpenhamns musikaliska publik, är det ej mer än rättvist att en dansk tonkonstnär äfven låter höra sig här i Stockholm, såsom nu sker genom operasångaren Nordal Brunns förestående gästspel å vår k. operascen. Det påminner oss om ordspråket »gäfvor och gengäfvor etc.» och återför tanken på det tenorbyte, som för sex år sedan egde rum mellan de kungliga operorna i de båda skandinaviska huvudstäderna, då Köpenhamn eröfrade vår Arvid Ödmann och Stockholm blef ersatt med Fredrik Brun, en broder till den nu här gasterande Johan Brun, äfven han tenorsångare, hvars bild här presenteras jemte en liten biografisk teckning.

Johan Nordal Brun är född den 11 januari 1857 i Odense. Bröderna Bruns fader var den såsom teaterdiktare och författare bekante Michael Wallem Brun (född 1819 i Bergen, död 1891 i Köpenhamn) gift med den vid kgl. teatern anställda operasångerskan Ida Rantzau och, vid tiden för denne sons födelse, teaterdirektör. Johan Nordal Brun hade sin första anställning på ett handelskontor men debuterade på Casino-teatern den 28 oktober

1878 som Edvard Frank i »Ægtemandens Repræsentant» och stannade vid denna teater till våren 1881. Han var sedan engagerad i landsorten, tillhörde från mars 1883 Dagmar-teatern i Köpenhamn, hvarefter han reste till Tyskland och under säsongen 1885—86 hade engagement vid operan i Stuttgart samt de två följande åren i Köln. Brun, som en tid åtnjutit sångunder-

visning af Fritz Arlberg under dennes Köpenhamnsvistelse, hade lyckan att i Köln finna en välvillig konstbroder i den berömde tenoren Emil Götze, hvars inflytelse på honom i konstnärligt hänseende var mycket fruktbarande. Hemkommen till Köpenhamn introducerade han sig der med en lyckad konsert, hvarefter han blef engagerad vid kgl. teatern och med stor framgång debuterade som Manrico i »Trubaduren» den 12 januari 1889.

Då Fredrik Brun genom sin röst och konstnärsförmåga mera är hänvisad till hjeltetenorpartierna, är Johan Nordal Brun företrädesvis lyrisk sångare. Utom ofvan nämnda debutrol har herr Brun med framgång låtit höra sig som Octavio i »Don Juan», Arnold i »Wilhelm Tell», Achilles i »Iphigenia i Aulis», Romeo i »Romeo och Julia», Fra Diavolo, George Brown i »Hvita frun», Florestan i »Fidelio», Edzard i »Hexan». Vidare höra till herr Bruns repertoar: Almaviva i »Barberaren», Tamino i »Trollflöjten», Lionel i »Martha», Edgardo i »Lucie», Nemorino i »Kärleksdrycken», Raoul i »Hugenotterna» och Chapelou i »Postiljonen från Longjumeau», med hvilken rol herr Brun skall debutera på vår operascen. Utom ofvannämnda roller har herr Brun uppträdt i flera mindre sångpartier, som här är öfverflödigt att uppräknas. Några af sistnämnda

Johan Nordal Brun.

större roller äro tills vidare endast in-studerade, men så fullständigt, att sän-garen när som helst är färdig att i-dem uppträda. Vi kunna tillägga att herr Brun sommaren 1891 sjöng på Krolls teater i Berlin, der han lät höra sig som Manrico och Arnold. Om herr Bruns talang få vi framdeles, efter att ha hört honom på scenen, yttra oss. Vi önska honom emellertid välkommen som gäst i vårt konst-tempel.

J. B. Cramer

och hans *Etyder* (Bülow-upplagan).

Af »pianospelets tre stora C» — Cle-menti, Czerny, Cramer — var Karl Czerny föremål för en uppsats i våra spalter för tre år sedan. Med anledning af en här utkommen svensk upplaga af Cramers etyder, Bülows sista edition, som vi nu gå att anmäla, må komponistens korta biografi förut-skickas till hans vidstående, mera sällan förekommande porträtt.

Johan Baptist Cramer, en af de mest betydande pianister och piano-lärare som funnits, var äldste sonen till Wilhelm Cramer, ansedd violin-spelare och kapellmästare, som 1872 flyttade öfver från Mannheim till Lon-don, der han sedan verkade såsom kungl. kapelldirigent och konsertmä-stare. Johan Baptist C. föddes den 24 februari 1771 i Mannheim och dog den 16 april 1858 i London. Piano-spelet lärde han af Schröter och Cle-menti, hvilka gjorde honom förtrogen med klassikerna, men i teorien var han hufvudsakligen autodidakt. År 1788 begynte han sina konsertresor, hvarigenom hans rykte som pianist snart vann utbredning. London var och förblef dock hans hemvist, med undantag af en vistelse i Paris från 1832 till 1845. Tillsammans med Addison upprättade han i London en musikförlagsaffär, som hufvudsakligen sysselsatte sig med klassiska verk och i hvars ledning han sjelf deltog till 1842. Affären har sedan länge blom-strat under firma Cramer & Co. Cra-mers kompositioner äro till större de-len nu förgätna. Af dem må nämnas 105 pianosonater, 7 konserter och piano-qvartetter, en pianoqvintett, variation-er, rondos etc. Endast hans »Stora pianoskola», i synnerhet dens femte del, de »84 Etyderna», har haft större varaktighet. Innehållet af denna piano-skola är följande: I. Skola för nybör-jare. II. Skola för fingerfärdigheten i 100 progressiva etyder. III. Den gedigne pianistens mekanik. 24 sa-longs-etyder till bildande af smaken. IV. 12 nya etyder i form af noctur-ner. V. Virtuosen i 84 dagliga etyder. Etyderna utgäfvos separat såsom op. 50, tillökade med 16 nya, hvilka, såsom Bülow anmärker, »ögonskenligen till-

kommit för att fylla hundratalet». Musikkatalogen upptager af Cramer vidare op. 70 »25 Études caracté-ristiques», 2 h.; op. 107 »12 gr. Études mélodiques» och »100 Dagliga studier» (Pet. 2714) revid. af Ad. Ruthardt. Af de 84 etyderna utgaf Bülow först »50 utvalda» i systematisk ordnings-följd med noggrann kritisk revision af fingersättning etc. och senare 60 valda etyder. En god upplaga af dessa är också »66 valda etyder», utgifna af den bekante musikpedagogen Heinrich Germer. Äfven en gammal svensk upplaga finnes af Cramers etyder, in-nehållande »84 Exercices med finger-sättning, ordnade i progressiv följd»

af v. Boom, 2 häften. 42 etyder, re-digerade af Knorr, ha utkommit på Breitkopf et Härtels förlag, och ety-derna ha äfven utgivits af Litolf. Flera af Cramers etyder ha naturligt-vis intagits i samlingsverk af detta slag, såsom t. ex. Steingräbers »Cra-mer und Clementi, 60 Etüden», redi-gerade af R. Schwalm. Ludv. Berger, Köhler och Tausig ha ock utgifvit de-lar af hela samlingen.

Den nya svenska upplagan af dessa etyder, som i förra numret anmäldes vara utgifven af Carl Gehrman härstä-des, är det vi nu särskildt fästa upp-märksamhet vid. Bülow låter i sin intressanta upplaga nästan hvarje etyd åtföljas af vägledande anmärkningar och meddelar öfverallt noggrann fin-gersättning, hvarjemte etydernas ur-sprungliga ordningsnummer angifves. Att anføra någon af dessa anmärknin-gar skulle kräfvä för stort utrymme. Deremot kunna vi ej underlåta att meddela följande utdrag ur företalet till hans etydupplagor.

»Att med utförligt loftal omnämna den ovärderliga förtjenst och fortfa-rande betydelse, som J. B. Cramers etyder för pianoforte ega, att de ej af något annat etydvärk öfverträffas, undantagandes Muzio Clementis »Gradus ad Parnassum», som de väl och ändamålsenligt förbereda, nej icke ens närmelsevis uppnås såsom bild-

ningsmaterial för en pianoelev i fråga om teknik och föredrag, kan naturligt-vis icke vara ändamålet med följande rader. Det skulle vara att blott upp-repa ett allmänt känt, ofta uttaladt omdöme.

Behovet af en läroboksupplaga har redan esomoftast låtit sig förnimmas. Ludwig Berger (f. 1777, Clementis lärjunge 1806) har aktat nödigt att utgifva de första tolf etyderna med tillökad fingersättning, Julius Knorr sedermera hela verket; på senaste ti-den har Louis Köhler såsom inled-ning till sin »Klassische Hochschule des Pianisten» lemnat ett urval af 30 stycken med delvis rätt nyttiga för-klarande anmärkningar. Att bedöma nämnda upplagor är öfverflödigt, då denna nu föreliggande just sprungit fram på grund af deras granskning. Det gamla behovet har ju förblifvit ouppfyldt; den uppmärksamme iakt-tagaren af den pianospelande verdens görande och låtande kan icke bortse från förnimmelsen, huru sällan det i Cramers etyder med varm hand skänkta bildningsmaterialet — i för-hållande till deras allmänna bruk — göres fruktbärande, ehuru deras med-vetet metodiska användning måste få till resultat en säker grundval för vir-tuositet i god mening, ja, till och med en redan temligen hög grad af tek-nisk och andlig mognad. Med hvilken brist på grundlighet, med hvilken tank-löst lättsinnig rutin gå ej merendels både lärare och lärjunge tillväga! An-tingen inskränkes undervisningen till ett mer eller mindre pedantiskt genom-trumfande af första häftet, tilläfvem-tyrs jemväl det andra, som då natur-ligtvis genomåkes i snälltågsfart, eller också klareras hela raden — alla 84 — i flygande fläng, hvarefter i nio fall af tio det föga positiva resultat fram-träder, att eleven, som hunnit till nr 84 och plötsligt får sig föresatt nr 1, vi-sar sig oförmögen att kunna skolrig-tigt anslå det första arpeggierade C-dur treklangs-ackordet. Detta ganska van-liga dåliga resultat, som följer af oprak-tiskt instuderande af Cramers etyder, beror således af orsaker, hvilkas undan-röjande utgifvaren föresatt sig som mål. Bland dem är att räkna framför allt *förbiseende af systematisk ordningsföljd*.

Vårt försök att afhjelpa denna olä-genhet gör icke anspråk på oemotsäg-ligt gillande, då hänsyn till elevens individualitet vid undervisningen alltid spelar en viss roll, om läraren upp-fattar sin pligt icke blott embetsmanna-messigt.

En *andra* hufvudorsak till denna brist på resultat i kvalitativt hänseende af Cramers etyders studium kan man finna i deras öfverväldigande qvantita-tiva mängd.

Ändtligen återstår, för att rättfär-diga utgifvandet af vår läroboks-upp-laga, att anföra en *tredje* omständig-het och just den, som synes oss den

allra viktigaste. Den har afseende på fingersättningsanvisningarna. Med tidens lopp har man kommit till ett fingersättningsystem, som i många fall är diametralt motsatt det i äldre tider brukliga. Den dag som i dag är framhålla vi såsom väsentlig svårighet hos pianospelet förhållandet mellan öfver- och undertangenter, att de ej ligga i samma plan, att fingrarna tumla om på ojemn terräng. Vi hafva därför haft till ögonmärke att göra dem möjligast oberoende af denna ojemnhet, att genom fortsatt »gymnastik» sätta dem i stånd att röra sig lika lätt, fritt, säkert och tydligt på öfver- som undertangenterna och att ej vid någon möjlig svart-hvit kombination på något sätt »missa» (ej träffa eller träffa med fel i anslaget). Enligt utgifvarens förhållande något djerfva åsigt är den fingersättning den bästa, som medgifver exekutören att transponera i en tonart *ad libitum* ett och samma tonstykke fullt mekanisk förberedelse och kvalfullt öfvervägande. Beethovens op. 57 måste en modern virtuos af äkta halt kunna utan ansträngning föredraga lika ledigt i Fiss-moll som i F-moll. Härtill lämplig fingersättning måste grunda sig endast och allenast på korrekt återgifvande af den musikaliska frasen — utan hänsyn till förhållandet mellan öfver- och undertangenter eller de längre och kortare fingrarna — och kastar helt naturligt öfverända alla regler från den äldre metoden.

En synnerlig omsorg hafva vi använt på att framställa texten så åskådlig som möjligt och dervid följt den moderna grundsatsen att inskrifva alla noter, som skuldför att högra handen utföras, på öfra notplanet, venstra handens på det nedra, vidare att vid två stämmor i medrörelse undvika dubbel beteckning, en verklig lyx o. s. v.»

I sitt förord till tredje upplagan tillägger Bülow:

»En ny upplaga plägar sändas ut med anspråk att få gälla som *förbättrad*; i denna betydelse må framförallt uppfattas de förut utgifna 50 styckenas ökning med ytterligare 10, som likaledes hemtats ur den ursprungliga samlingen, 84 etyder, som offentliggjordes 1810, enär de sedan tillkomna 16 (op. 81) äro af mindre värde. Fackmän hade redan sedan länge gjort utgifvarens uppmärksam på luckor, hvilkas utfyllande syntes önskvärdt för att fullständiga den kurs i teknik en elev har att genomgå. Vid valet af dessa nya 10 etyder, likaväl som vid allehanda små tillökningar i anmärkningarna till de 50 föregående och vid korrektion af fingersättningen på grund af praktisk erfarenhet har utgifvaren haft att fröjda sig af råd från sin högt ärade vän och kollega, herr professorn i pianospelning Carl Eschmann-Dumur i Lausanne, hvilken genom sina förträffliga undervisnings-

arbeten »*Guide du jeune pianiste*» och ännu mera genom »*Rhythme et Agilité, Exercices techniques*» är väl bekant inom musikverlden.»

Om etydernas spelande gör Bülow följande »anmärkning» eller anvisning: »Hvarje hand öfvar först sitt parti särskildt i långsamt tempo med med en och samma styrkegrad. För att kontrollera vunen säkerhet försöker man att öka tempot och tillämpa oföränderligt *mezzopiano* i stället för *forte*. Om någon den minsta ottydlighet framträder, återgår man till den förra metoden. Sammanspelning med båda händerna må begynna först sedan man vunnit herravälde öfver de mekaniska svårigheterna. Studiet af *crescendo* och *diminuendo* o. s. v. i föredraget måste derefter företagas på samma sätt, d. v. s. båda händernas sammanspelning måste föregås af hvardera handens öfning för sig att uttrycka de *dynamiska* föreskrifterna (graderna af *cresc.* och *dim.*). — Läraren måste fordra ett systematiskt *arpeggio*, der detta spelmanér föreskrifves, äfvensom samvetsgrant vänja eleven att spela brutna ackorder, der sådant spelsätt icke uttryckligen angifves. Att i undervisningens början medgifva ens det ringaste godtycke i detta hänseende medför olägenheter och fel, omöjliga att utrota.»

Öfriga anmärkningar äro mera speciellt rigtade på hvarje särskild etyds utförande, och det ginge för vidt att närmare redogöra för dessa. Fingersättningen är i hvarje etyd noggrant anvisad, men förefaller på ett och annat ställe något konstlad och föranledande större fingerexchanging än som behöfs, då de elever, som hunnit begagnandet af Cramers etyder, vanligen ha nog utbildade händer för större grepp och jemnöfvade fingrar. — Ut i nr II (originalnummer 20) synes oss t. ex. i 24:e takten fingersättningen 2—3 i diskanten och 3—4 i basen bättre än 2—1, 1—2; i 13:e takten är oktaggreppet och öfverläggning lättare än hoppet från låga basnoten, med 5:e fingret, till den högre oktaven med 3:e. Ut i nr VIII (originalnummer 16), den bekanta vackra basetyden i F-moll, är första taktens fingersättning underlig. Diskanten börjar här med dubbelpunkterad sext, *ass—f*, derpå följer kort sextondel, *qvin*ten *c—g*, och så två terser, *f—ass*, *f—g*, *staccaterade*; Bülow's fingersättning är här respekt. $\overline{4-1, 5-2}$ och så hopp till $\overline{3-1, 4-1}$. Då en kort not efter punkterad, så geln skall sluta sig till en följande, se rubbas med ofvanstående fingersättning rätta sammanhanget och legatot. I 17:e takten, der *Ass-dur* inträder, tillgodoser han ock detta genom fingersättningen $\overline{3-1, 4-2, 5-3}$, men använder onödigt 5—2 på andra tersen i stället för 4—2. Första taktens fingersättning bör, enligt vårt förmenande,

bättre tecknas med $\overline{3-1, 4-1, 5-3, 4-2}$, hvilken sistnämnda sedan bibehålles på terserna, hvilka alla tre hos Bülow ha hvar sin fingersättning.

Redigeringen är för öfrigt mycket instruktiv. Välbetänt är ock numerandet här och der af takternas ordningsföljd, i och för omtagning och dylikt. Etyderna äro äfven metronomiserade.

Det klassiska etydiverket i denna upplaga förtjenar att med sina i det hela stora förtjenster på det bästa rekommenderas för undervisningen.

Ett bref

från Franz Liszt till Franz Berwald.

Weimar 22 febr. 1858.

Min bäste herre!

Ni har gjort mig på en gång en ära och ett verkligt nöje med att dedicera mig Eder quintett (nr 2, op. 6). Jag tackar Er uppriktigt derför och ber Er vara öfvertygad om den sanna aktning och sympati, som jag hyser för Edra arbeten. Denna quintett (liksom de trior som föregått densamma) andas så att säga en mera förtunnad, mera stärkande atmosfär än den, i hvilken röra sig de goda alstren af denna genre, hvilka — det kan jag ej neka till — ofta synas allvar mera tunga än solida, mindre allvar samma än monotona. Fakturen är sinnrik, skicklig och smidig, utvecklingar och infall mästertligt anordnade, stilen ädel och harmoniskt originell.

Om jag hade att afgifva ett omdöme om Edra verk, skulle jag säga, att den framträdande karakteren synes mig vara en liflig uppfinning, förträffligt reglerad af erfarenheten, förtjusande esprit och behandlingssätt. Sålunda tillfredsställer Ni konstens fordringar utan att någonsin sára det sunda förståndet. Också skola Edra trior och quintetter alltid vara säkra om fullständig framgång, så snart de träffa ett auditorium mottagligt för dessa rörelser, som tillhöra en fin och upphöjd konstsmak.

Ty värr finns ej detta auditorium alltid och öfverallt, ty ofta kan man på de föregifna musikkännarne och konstdomarne tillämpa Skriftens ord: »De hafva öron för att icke höra». Men tro mig, min herre, Ni bör icke alls låta Er påverkas af dessa talrika domare med falska och långa öron, utan fortsätta liksom förut med att skriva hvad Ert hjerta och Er fantasi intala Eder. Så hafva ständigt och utan krus alla de handlat, hvilka haft något att säga och uträtta i denna verden.

Efter snösmältningen hoppas jag vi få nöjet återse Er i Weimar. Jag glädder mig dubbelt deröfver: först på

grund af mitt personliga nöje af Edert besök, och sedan emedan jag tror Ni skall finna, att Eder nièce, mlle Thegerström, har dragit fullkomlig nytta af sin vistelse här. Hennes framsteg såsom pianist synas mig helt anmärkningsvärda, och jag har endast det största beröm för hennes talang liksom för hennes nit.

Mottag, min herre, mina uppriktigaste tacksägelser, på samma gång som försäkran om min fullaste tillgifvenhet.

F. Liszt.

Ofvanstående bref, som benäget stälts till vårt förfogande, har ej ringa intresse, såsom bevis på hur vår genialiske tonsättare Franz Berwald såsom sådan uppskattades af en så ansedd konstnär som Franz Liszt. Genom någon missuppfattning af denne har väl ordet »nièce» i brevet influtit i stället för protégée, emedan någon släktskap ej förefinnes mellan Berwald och fröken Thegerström. Den hos oss brukliga, vördnadsfullt förtroliga »farbrors»-titeln torde ha förorsakat misstaget.

Följetong. •

Josef Diem och hans giljarefärd.

Om den nyligen afidne violoncellvirtuosen Josef Diem har man åtskilliga lustiga historier att berätta. Diem var en begåfvad människa och en dugtig musiker, men såsom före detta »alpherde» och sålunda utgången »ur de djupa leden», kunde han ej så lätt sätta sig in i formerna för de högre bildades sällskapslif; — den vanliga skolbildningen fattades honom äfven, och i umgänget befitade han sig — åtminstone under studietiden i München, då vår sagesman sammanträffade med honom — att visa ett högst ogeneradt, ofta ganska bondaktigt manér. »Jag har banat mig väg nedifrån — genom sträfvan och sjelfstudier —, hvad jag är har jag mig sjelf att tacka för!» brukade han med en viss proletärstolthet framhålla. Hans högsta sjelfberöm var: att han var »autodidakt». Detta främmande ord hade han tilllegnat sig, ehuru han annars ej var mycket hemma i främmande språk eller lärda och vetenskapliga termer. Då han från Weimar en dag inträffade i Karlsbad för att konserter, pratade han som vanligt helt öppenhetigt med sin värdinna på platsen, en naiv och ej synnerligen klyftig personage, om sin selv-måderlighhet, hur han var en »autodidakt» och att han tillika var »alpherde», hvaröfver han äfven kände sig stolt, så att den goda böhmiskan blef öfvertygad om, att den nye kurgästen för

henne framdragit sina förnämsta världigheter och derefter uppsatte personalierna på Karlsbads främlingslista. I ett exemplar af denna lista från den tiden kunde man också få som ett kuriosum läsa: »Josef Diem, autodidakt och alpherde från Weimar».

* * *

Skall man sätta tro till Diems »förtroliga meddelanden» i vänkretsen — och hvarför skulle man ej tro en så ursprunglig och oslipad natur ha kunnat upplefva de äfventyr han berättat om sig — hade en gång kärlekens himmelska stjärna uppstigit på hans horisont och utsigter öppnat sig för honom till ett rikt och i allo förmånligt parti. Det var en ungdomsaffär; men det missöde, som tycktes följa honom som en arfsolycka, gjorde denna hans lufs sköna dröm om intet.

I Berlin lärde han känna en ung dam, naturligtvis ett ideal af bästa sort. Fadern — millionär! Den unga damen hade redan gifvit honom förhoppningar om genkärlek, och det gälde nu endast för den ungdomlige svärmaren att få tillträde till hennes hem, att introduceras i den tillbeddas familjekrets och göra bekantskap med hennes stränge herr pappa. Slutligen yppade sig, tack vare rekommendationer och goda vänner, tillfälle här till, och den viktiga aftonen nalkades, då Diem skulle presenteras för gubben och var inbjuden att med sin violoncell gästa i denne Krösus' och hans gyllene dotters salong. Instrumentet var redan ditsändt, och vår virtuos begaf sig i väg efter. Men då ett förfärligt regnväder gjorde gatorna omöjliga för en fotvandrare, måste vår hjelte se sig om efter en droska. Långt sökande förgäfvades! Hela världen tycktes resa i dag; också stod regnet som spön i backen. Ändtligen fick han sigte på ett åkdon. Diem rusade fram till det, öppnade dörren och steg in, men precis i samma ögonblick öppnades dörren på andra sidan af en person, som också steg in i vagnen. Nu uppstod en strid med ord och till och med några knuffar mellan de båda inkräktarne, af hvilka hvar och en ansåg sig ha rätt till okvald besittning af det dyrbara fortskaffningsmedlet. »Herre, ni är en oförsämd krabat!» skrek slutligen Diem i berserkaraseri, »jag var dock den förste på platsen!» — »Det måste först bevisas, — ut med er!» blef svaret. »En sådan der gröngöling kan gerna löpa till fots!»

Att kallas »gröngöling» i det ögonblick då man står inför en af sitt lufs viktigaste tilldragelser, uppfylld af tanken på fästmansvärdigheten, det är någonting oerhördt. Konstnären skummade af raseri, och med sitt lediga uttryckssätt på bondspråket tog han till hjälp hela den arsenal af skällsord, hvaröfver han förfogade, så att den förbluffade »droskkonkurrenten» i

hast rymde fältet, dock med de olycksbådande orden: »Oerhörde grobian! Men vänta du, din unge bängel, jag träffar dig väl!»

Och verkligen! Då han till slut sjunkit ned i vagnsdynorna och gifvit kusken adressen till den presumtive svärfadern, hörde Diem alldeles tydligt att en annan vagn oafbrutet följde efter hans. Aha! fienden var honom i hack och läl! Han hade naturligtvis fått tag i en annan droska och förföljde honom för att få reda på hvem han var. Framåt gick det nu i traf — bägge kuskarne klatschade på, så att det stod härliga till.

Anländ till millionärens och kommerserådets hus sprang Diem, upprörd af harm, ur droskan, nådde med ett enda saltomortale husets port och rusade förbi den rikgalonerade portiern i det han sprang upp de första stegen på den ståtligt upplysta trappan. O himmel! hans fiende och förföljare var fräck nog att sätta efter honom äfven här och beträda den eleganta trappan, oerhördt! »Herre —! hur vågar ni intränga här!» skrek violoncellvirtuosen i vild förbittring och stälde sig i vägen för den förföljande med en utmanande hållning. »Portier, visa då ut den der menniskan! men gå och anmäl mig: Joseph Diem, kammarvirtuos!»

Men portiern — han tänkte ej på någon anmälning. Han sjönk ned på sina knän af skräck vid det oerhörda missdåd som blifvit begånget. Och Diems förföljare kastade en föraktlig blick på konstnären, gick utan att säga ett ord stolt förbi sin antagonist trappan upp till första våningen.

»Hvad vill detta säga?» stammade plötsligen vår hjelte och kastade en hjälpsökande blick på portiern. Men i detsamma öfverfölls han af en dunkel aning om något olycksöde och stannade liksom fastnaglad på åttonde trappsteget.

»Himmelske gud!» frampressade slutligen husets Cerberus, »är ni förryckt?! Det var ju herr kommerserådet sjelf!!»

Först efter lång betänketid vågade Diem genom en tjänare återfordra sin violoncell. Om invånarna i kommerserådets hus och hem fick han efter detta olycksaliga qui pro quo aldrig vidare höra ett ord.

M. Kff.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. operan. April 1: Gounod: *Faust* (Margareta: fru Brag; Faust, Mefistofeles: hrr Ödmann, Sellergren). — 2, 4: Gluck: *Orfeus*; Mascagni: *På Sicilien*, (Santuzza, Lola, Lucia: frökn. Labia, Almati, fru Strandberg; Toriddo, Alfio: hrr Ödmann, Lundquist). — 6, 10, 13: Gluck: *Orfeus*; Leoncavallo: *Pajazzo* (Canio: hrr Bratbost). — 8, 15: Gluck: *Orfeus*; Mascagni: *På Sicilien* (Santuzza: frök. Hallgren; Toriddo, Al-

fio: hrr Bratbost, Carlander, deb.). — 9, 11, 14, 16: Meyerbeer: *Hugenotterna* (drottningen, Valentine, Urbain: frökn. Frödin, Labia, Karlsruhn; Raoul, Marcel, Nevers, St Bris, Tavannes, Cossé, De Retz, Thoré, Mèru, Bois Rosé: hrr Ödmann, Sellergren, Vallenius, Söderman, Rundberg, Malmström, Nygren, Strömberg, Brag, Lundmark).

Vasa-teatern. April 1—6: *Tsarens kurir*. Sullivan: *Mikadon* (matiné).

Musikaliska akademien. April 7: *Konsert* af fru Lillian Sanderson och hr Bernhard Stavenhagen; biträd. ackomp.: hr Hans Brünig. — 8: *Matiné* till förmån för pianisten frök. Märtha Ohlson. Biträdande: frökn. Jahnke, Nordqvist, Malmström; hr Sätterholm. — 15: Sångsällskapet O. D:s *matiné* med biträde af k. hofkapellet; dirigent: direktör Hedenblad.

Adolf Fredriks kyrka. April 14: Nya Sångsällskapets *konsert*. Biträdande: fru Edling, frök. Alf. Larson, hr Carlander, en musikälskare; dirigent: direktör Erik Åkerberg.

På K. operan har Glucks »Orfevs» fortfarande hållit sig uppe tack vare sin klassiskt sköna musik, med nytt behag för vår öronfrestande tid, samt fru Lindens mästerliga utförande af titelrolen. »Hugenotternas» återupptagande har väl, såsom »Giocondas», föranledts af tillgången på fröken Labia, för Valentines parti. Operan gafs senast 1890 med frök. Oselio i denna rol, fru Östberg såsom drottningen, herr Sellman och sedan herr Bötel som Raoul. Fröken Labias vackra stämman gjorde flerstädes effekt i detta parti, ehuru äfven dess ännu bristande utbildning kunde förnimmas. I dramatiskt hänseende gjorde hon erkännansvärda bemödanden; den stora scenen med Raoul kräver dock större förmåga. Fröken Frödin har i drottningens svåra sångparti fått en uppgift, som, förklarligt nog, ännu är för svår att lösa för den unga sångerskan, men hennes apparition lämpar sig väl för rolen. Fröken Karlsruhn är fortfarande en förträfflig page. Herr Ödmann var ganska tillfredsställande som Raoul likasom herr Sellergren i Marcells rol. Nevers hade fått en väl vek representant i hr Vallenius. Herr Södermans St. Bris var äfven med undantag af en och annan röstforcering tillfredsställande. Som nattväktaren och munken i sammansvärjningsscenen gjorde hr Lundqvist stor effekt med sin präktiga röst. Kör och ballett gjorde sin sak bra och operan går väl under hr Hennebergs ledning.

»Pajazzo» har efter herr Lemons afresa nu åter tagits upp med herr Bratbost som Canio. Äfven hans pajazzo är i utförandet värd erkännande, rösten kraftig och apparitionen med äldre mask lämplig. Rolbesättningen är annars oförändrad. Vid galarepresentationen med anledning af danska kronprinsparets härvaro gäfvos »Orfevs» och »Pajazzo», den senare då för 25:te gången.

Sanderson—Stavenhagens konsert var mindre talrikt besökt än man kunnat

vänta, helst som Stavenhagen har rykte för att vara en af nutidens förnämsta pianister. Fru Sanderson är begåfvad med en vacker låg mezzosopran och sjunger med naturligt dramatiskt uttryck, som ersätter hvad rösten saknar i volym. Hennes utförande af Schumanns »Die rothe Hanna», Bungerts »Der Sandträger» och Moszkowskis »Schlaflied» t. ex. voro små mästestycken. Stavenhagen visade sig sitt rykte värdig genom en fulländad teknik, vacker ton och på nyanser rikt föredrag utan öfverlastning eller koketeri i dynamiskt hänseende. Föredraget karakteriserades dock mer af lugn än värme och verkade därför i allmänhet ej så tändande. Hans del af programmet upptog: Schumanns Fantasi C dur, Berceuse, Asssur-etyd och Ballade af Chopin, »La Chasse» och »La Campanella» samt Rhapsodie n:o 12 af Liszt. Programmet till 2:dra konserten, som blef instäld, var mera lockande, upptagande bl. a. Beethovens Emollsonat op. 90 och 32 variationer. Som ackompanjatör visade hr Brünig en vacker talang.

»Nya Sångsällskapets» konsert hade förtjent större auditorium med hänseende till godt program och utförande. Af den väl öfvade lilla kören med förträffliga röster utfördes »Salve regina», bland. kör af Hauptmann, »Nu kommer våren», af Chr. Barnekow (dansk bekant komponist), damkör med piano, »Til Molde», ett intressant stycke för bland. kör och barytonsolo (hr Carlander) med piano af Sinding och till sist Södermans »Andliga sånger» för bland. kör och solo, i sin helhet ej gifna sedan i april 1873 af Nya Harmoniska sällskapet. Programmet fylles med Stenhammars »Denne är min käre son», vackert föredragen af en musikälskare, samt Händels aria »Jag vet att min förlössare lefver», sjuungen af fru Edling, som äfven sjöng solot i Södermans sånger, hvilka ackompanjerades å piano i st. f. orgelharmonium, emedan detta vid generalrepetitionen befanns för svagt att rätt stämman med sången. Soloarierna ackompanjerades på kyrkorgeln. Fröken Alf. Larson skötte ackompanjemanget på orgeln och pianot. Sällskapet och dess nitiske dirigent hr Åkerberg ha all heder af denna konsert.

O. D:s *matiné* gafs naturligtvis inför full salong och bevistades af konungen från början, sedan äfven af danska kronprinsparet och deras dotter, samt vår kronprins och hans bröder. De danska furstliga gästerna helsades af sångkören vid inträdet med »Det är et yndigt land». Kören, i främsta rummet basen, och sammansjungningen voro förträffliga, publiken som vanligt förtjust i studentsången. Konserten inleddes med Svedboms lyckade kör »Fyris» med orkesterackompanjemang och avslöts med den hurtiga dryckeskören med soloqvartett ur »Comte d'Ory» af

Rossini, likaledes med orkester. Deremellan sjöng kören Södermans »Der sjöng en fågel», serenad af Myrberg, »Törsten och Tapperheten», en frisk sång af Hedenblad, Griegs »Med en Primula veris», »Lille Karen», en natt visa af Hansen (bissrad) och Josephsons »Vårsång» samt extra Lange-Müllers sköna Serenad, »Björneborgarnes marsch» och »Våren är kommen». Hofkapellet utförde af instrumentalsaker Mendelssohns uvertyr till »Sköna Melusina» och »Scènes poétiques»: a) Dans les bois, b) Sur la montagne, c) Au village, intressanta och spirituella, synnerligast den sistnämnda. Director musices Iv. Hedenblad ledde det hela med säker hand.

Fröken Ohlssons konsert gafs oss ej tillfälle att öfvervara.

Från in- och utlandet.

Kgl. operan. Fru Anna Pettersson-Norrie lär snart komma att gästa å operascenen, der hon bland annat kommer att kreera titelrolen i Saint-Saëns »Phryne». Fru Norrie har senast låtit höra sig i Tyskland, först, efter sitt danska gästspel, i Hamburg, der hon studerat in operettpartier på tyska för skådespelerskan vid Stadtteatern fröken Schröder, och med stor framgång uppträdde i »Den sköna Galathea» och »Kolhandlarne», äfvensom med konsertnummer, å en egen föreställning i den fashionabla Coventgarden-salongen. Vid Skandinaviska föreningens soaré derstädes vann ock hennes sång stort bifall.

Fru Marcella Sembrich, som den 20 mars slutade ett triumfrik gästspel i Monte Carlo som Gilda i »Rigoletto», har berättats skola gästa vår operascen denna speltermin, hvarom ock var fråga, då hon i höstas konsertade här. Detta lär dock ej blifva af, emedan fru Sembrich anser sig behöfva hvila ut efter sin verksamhet under säsongen.

Operasångaren Helmer Strömberg har på grund af sin långvariga och förtjenstfulla verksamhet vid k. operan af dess direktion fått sig beviljad en recett, som snart kommer att gifvas och vid hvilken våra förnämsta härvarande krafter komma att medverka.

Richard Wagners »Nibelungen Ring» samt »Tristan och Isolde» på k. operan i Stockholm är en intressant musikenhet, som torde kunna förverkligas. Underhandlingar pågå nämligen mellan direktören för operan i Breslau, dr Theodor Löwe, och direktionen för k. operan härstädes om förhyrande af denna under första hälften af instundande juni månad. Afsigten är att under denna tid derstädes uppföra »Ringens» (Rheingold, Walküre, Sieg-

fried, Götterdämmerung) samt »Tristan och Isolde» — under förutsättning af allmänhetens visade intresse genom talrik anteckning på de abonnementslistor, hvilka snart för ändamålet tillhandahållas.

Solopartierna skola utföras af kända och framstående Wagner artister från olika tyska scener. Orkestern skall bestå af 60 man, från de bästa orkestrar, under ledning af den berömde hofkapellmästaren Richard Strauss från Weimar. Företagets artistiske ledare blir hr Johannes Elmlblad. Namnen på de konstnärer, hvilka engagerats att utföra de mest framstående sångpartierna uti ofvannämnda verk äro:

Damer: fruarna Moran-Olden (München), Staudigl (Berlin), Mielke (Breslau), Caliga (Wien), Stavenhagen (Weimar) samt fröknarna Rosen, Bettaque (Breslau), Pagin (Frankfurt) m. fl.

Herrar: Heidrichs Caliga (Leipzig), Lieban (Berlin), Sommer, Mühlmann (Breslau), Elmlblad (Prag) m. fl.

Orkesterdirigenter äro hrr Strauss (Weimar), Weintraub (Breslau), körrepetitör hr Stavenhagen (Weimar), förste regissör hr Elmlblad (Prag). Fullständiga dekorationer, rekvisita, kostymer m. m. medföras från Breslau.

Abonnementslistor tillhandahållas från och med måndagen den 23 dennes i hrr Loostrom & komp:s bokhandel vid Norrbro. Närmare meddelas framdeles genom annonser.

Fru Mathilda Linden erhöill den 4 april efter andra akten af »Orfevs» guldmedaljen Literis et artibus, hvilken till henne i den invid den k. logen belägna salongen egenhändigt öfverlemnades af konungen, som öfvervar föreställningen.

Filharmoniska sällskapet 2:a abonnementskonsert eger rum den 24 april i Musikaliska akademiens stora sal. Denna konsert blir en musikalisk högtid, då å densamma kommer att här för första gången utföras Beethovens storslagna Missa solemnis, aldrig här förut gifven. Bland solisterna har sällskapet att räkna på bland andra grefvinnan Math. Taube och hr Salomon Smith. Att vår musikpublik skall visa sig uppskatta värdet af såväl detta klassiska mästerverk, som ock Filharmoniska sällskapets stora förtjenst i framförandet af detta lika härliga som kolossalt svåra verk taga vi för gifvet. I en hufvudstad som vår borde det kunna flere gånger å rad locka fullt hus till Musikaliska akademiens salong.

Konserter gifvas den 20 april af sångerskan fröken Ellen Ericsson och den 23 april af sångerskan fröken Emma Skärlien, båda i Vetenskapsakademiens sal.

Konsert i Arbetareinstitutet anordnas till den 3 maj, Kristi himmelfärdsdag, kl. 8 e. m. af doktorinnan Louise Ny-

ström under medverkan af fru Dina Edling, fröken Anna Nordqvist, hr Tor Aulin m. fl. Inkomsten af konserten är anslagen till betäckande af omkostnaderna för den flygel, som inköpts för Arbetareinstitutet, hvadan konserten är väl värd att af allmänheten gynnas.

Publicistklubbens vårfest å Djurgården i cirkus den 21 april till förmån för Svenska Publicisternas Understödsförening kommer att bland mycket annat lockande äfven bjuda på mycket och god musik, såsom man kan vänta sig, då till musikprestationerna biträde utlofvats af kgl. hofkapellet under förste hofkapellm. Conrad Nordqvists ledning och Bellmanskören under direktör Åkerbergs anförande samt vidare af fröken Labia, fru Sterky, hrr C. F. Lundqvist, Joh. Elmlblad, Tor Aulin, hr och fru Castegren och Victor Holmquist. Fru Ellen Hartman, hr O. Bäckström och Gust. Bergström komma äfven att medverka, möjligen ock fru Anna Pettersson-Norrie och hr Ödmann.

Mazérska kvartettsällskapet intressanta och roande musiktillställning å Hasselbacken i lördags hade, ehuru af mera privat natur, lockat så många åhörare som den stora festsalen kunde rymma. Musiken var också af sällsynt slag, då detta gamla musiksällskap för utförande af kammarmusik aldrig brukar låta andra än dess egna ledamöter få njuta af dess prestationer. Det väl valda soaréprogrammet upptog: Beethovens stråkvintett i C-dur; Adagio och Fuga af Haydn ur stråkvartett i C-dur med flerdubbel stämbesättning under hofkapellm. Dentes ledning; ett par behagliga nya kompositioner af John Jacobsson: Fantastycke och Lyriskt Intermezzo för klarinett, altviol och piano (hrr J. Kjellberg, C. Nordqvist och tonsättaren); Aria och Moto perpetuo af Raff, förträffligt spelade af hr Tor Aulin, och till slut Brahms vackra pianotrio, op. 101, C-moll; i de båda sista numren biträdde hr Stenhammar vid flygeln. Utom de nämnda artisterna medverkade konsertmästarne Frid. Book och L. Zetterquist, kammarmusikus A. F. Lindroth och hr Berndt Carlsson. Efter en i restaurationslokalen intagen väl arrangerad supé vid småbord, vidtog en musikafdelning af hufvudsakligen muntrande slag enligt ett stort illustrerad å salongsväggen uppslaget program. Af hvad som nu bjöds må endast nämnas det sällsynta nöjet att få höra Anders Willman sjunga »Säg farväl, lilla fjärl»; ett för tillfället af Conrad Nordqvist för stråkorkester komponerad och af honom dirigeradt tillfällighetsstycke, en förträfflig imitation af zigenarmusiken, uppkallad efter den på Hasselbacken förr konserterande Farkas Moor; en briljant konsertmästarprestation på tre violiner, hvaraf sista

numret högst lustiga variationer på »Ach, du lieber Augustin».

Alla som lyckats få bevista denna soaré ha allt skäl att vara tack samma mot Mazérska kvartettsällskapet för denna lika värderika som omvexlande och underhållande musiktillställning och likaså mot hr Manne Davidson, sällskapets ordförande, för hans lyckade arrangementer såsom värd på platsen.

Fru Lillian Sanderson och hr Bernhard Stavenhagen lemnade redan den 12 april hufvudstaden, sedan deras tillämnade konsert den 11 måst inställdas. Å en musiksoaré å kgl. slottet den 10 april medverkade de båda konstnärerna. Hr Stavenhagen fick vid detta tillfälle af konungen mottaga Vasaorden. Det var verkligen skada, att en så berömd pianist som Stavenhagen och en i sitt slag så framstående sångerska som fru Sanderson här icke rönte nog uppmuntran till fortsatt konserterande, så att deras talanger fått göra sig mera mångsidigt gällande.

En konsertuvertyr för orkester af den unge begåfvade tonsättaren Hugo Sedström har några gånger utförts i Blanchs kafé af Hj. Meissners orkester. Det nya verket visar talang för orkesterbehandling, är melodiskt och välklingande, om än icke så sjelfständigt i uppfinning eller ådagaliggande full beherskning af det svårbehandlade orkestermaterialet, hvilket vore väl mycket begärdt af ett förstlingsverk af detta slag och omfång.

Förlofning har tillkännagifvits mellan skådespelerskan vid Vasateatern fröken Sigrid Eklöf och kapellmästaren derstädes H. Berens samt mellan hr Anton Salmson och fröken Anna Thulin vid samma teater.

Johannes Elmlblad erbjuder under den tid, som han kommer att upphålla sig här denna säsong, ledning i sång samt instuderandet af operapartier, ballader m. m.

Anmälningar kunna göras i Ludv. Ohlsons pianomagasinet, Regeringsgatan nr 16.

Sällskapet för Svenska kvartettsångens befrämjande har i dessa dagar utsändt till sina ledamöter 1893 års kvartetthäfte, det sjunde i ordningen sedan sällskapet stiftades. Häftet innehåller 13 kvartetter för mansröster, af hvilka de sex första komponerade af A. M. Myrberg, blifvit af sällskapet prisbelönta. Utom pristäfeln har sällskapet för årstrycket förvärfvat kvartetter af O. F. Hagman, Ivar Hallström, Ludvig Ohlsson, Peterson-Berger, Vilb. Svedbom och Erik Åkerberg.

De svensk-danska studentkonserterna. De tillämnade gemensamhetskonserterna äro nu beslutade att ega rum i Lund

den 21 och i Köpenhamn den 28 april. Omkring 200 personer komma att medverka. Behållningen skall tillfalla Tegnér-Oehlschlägerska stipendiefonden.

Göteborg. Symfonikonsserter ha å Stora teatern gifvits af dr Karl Valentin den 14 och 15 april. Å den första af dem biträdde violinisten Schnedler-Petersen, som helt snart från Köpenhamn flyttar till Berlin, der han fått plats som konsertmästare och soloviolinist i »Konsert-haus». Violoncellisten Eiler Jensen var engagerad att biträda på den andra af dessa konserter, för hvilka i ett följande nummer skall närmare redogöras. — Döringska damkvintetten sjunger för närvarande i Trädgårdsföreningens restaurang. — Fröbergsska sällskapet börjar den 17 april ett gästspel å Stora teatern med »Den sköna Helena».

Norge.

Kristiania. Kristiania teater har fortfarande under denna månad gifvit »Jomfruen af Belleville», och Carl Johan-teatern »Dragon Clairette». Af konserter under denna månads början ha vi att först nämna Thorvald och Malla Lammers den 5, Ivar Moes jubileumkonsert den 8, hvarvid en kröningsmarsch för orkester och ett potpourri »Norge», arrangeradt för blåsinstrumenter — båda af Moe — bland annat utfördes. Biträdande å denna konsert i logens stora sal voro fruar Hildur Shirmer och Agathe Gröndahl, hrr Lammers, Knutzen och kapellm. Hennes med Kristiania-teaterns orkester. — Vid Musikföreningens 6:e konsert i Eldorado-lokalen under hr Iver Holters ledning biträdde fruar Olefine Moe och Eva Nansen samt hrr Ingolf Schött (från Bergen) och violoncellisten Auguste Leroy. Programmet upptog 1) Andersen: Uvertyr till »Hedda Gabler» (manuskript, första gång); 2) Lalo: Konsert för violoncell och orkester; 3) Gade: Elverskud; 4) Wagner: Förspel till »Mästersångarne». — Den 14 annonserade violoncellisten Robert Henriques från Köpenhamn konsert med biträde af fruar Er. Nissen och Eva Nansen samt hrr Lammers, Knutzen och G. Lange. Programmet upptog bland annat Griegs nya sånger (i manuskript).

Finland.

Helsingfors. Den 30 mars gaf hr Aino Achté i universitetets solennitetssal en konsert med biträde af orkesterföreningen under hr Kajanus' ledning; en af denne komponerad symfonisk dikt »Aino» för orkester och slutkör utfördes vid tillfället. Ett par dagar senare gaf hr Achté en populär konsert med blott vokalmusik, biträdd af sin fru. — Den 6 uppträdde för

första gången offentligt en ung pianist fröken Anna Lindelöf å en egen konsert, biträdd af violinkvartetten hrr A. Sitt, J. König, W. Sante och A. Martin. Konsertgifvarinnan lät höra sig i Schumanns Pianoqvintett op. 44, Beethovens Sonat op. 57, As-dur-Prelude och Ballad op. 47 af Chopin, Romans af Tschaiowsky och »Widmung» af Schumann Liszt. Kritiken finner frök. L. ännu behöfva utbilda sin teknik. — Fröken Elin Fohström gaf den 8 afskedskonsert i Brandkärs-huset, biträdd af orkesterföreningen och hr Merikanto. — Berlioz' »Faust» förberedes till uppförande.

Åbo. Den 11 april uppfördes å härvarande teater af Carlbergsska sällskapet en ny svensk opera-buffa »De tre prinsarne» af kapellm. C. G. R. Littmark. Operan rönt starkt bifall, och tonsättaren framropades upprepade gånger. Dagens recensioner i platstidningarne äro jämväl berömmande.

Danmark.

Köpenhamn. Kgl. teatern bjöd d. 7 apr. på ännu en inhemsk nyhet »Oluf» opera i 4 akter med text af Ax. Grandjean efter Oehlschlägers »Dronning Margarete», musik af Einar Christensen. Utom denna har repertoaren i denna månad af pjäser med musik hittills upptagit »Anna Bryde», »Macbeth», »Figaros bröllop» och »Det var en gang...» — Cæciliaföreningens 3:dje konsert i konsertpaläet stora sal, under Fr. Rungs ledning, var egnad åt minnet af Palestrina och Orlando Lasso, hvilkas dödsdag för 300 år sedan dermed firades. Den förre afled i februari, den senare i juni 1594. Programmet upptog: Palestrina: utdrag ur messan »Alterna Christi munera» och en madrigal om den »kiönne nymfe»; O. Lasso: 2 kyrkokörer, ett »Jubilate», 3 madrigaler med fransk text. Vidare gäfvos: Mozart: Adagio och fuga, ursprungl. för 2 klaver, sedan af honom bearbetade för stråkorkester; J. S. Bach: konsert för 4 (klaver) pianon och stråkorkester; Händel: konsert för 2 violiner, violoncell och stråkorkester, en s. k. »Concerto grosso». — Den 10 apr. gafs en matiné i samma lokal af Sven Scholander, Björn Björnson, violinisten Frida Schytte och tonsättaren Carl Nielsen denna »till förmån för en bekant skald» (Holger Drachmann). Fröken Joh. Stockmarr biträdde. Musikföreningens 3:e konsert i denna sal egde rum för abonnenterna d. 10 och 12 april. Märkvärdigt nog tillkännagifves ej programmet till dess konserten i tidningarna. — Den 15 gafs 13:e Folkkonserten af 1886 under P. G. Lange-Müllers och Thorv. Hansens ledning samt medverkan af en manskör om 200 sångare och hr N. J. Simonsen. — Till Sven Scholanders fyra »Musik- och Bell-

mansaftnar» utsåldes biljetterna genast på förhand. Den svenska sångaren var högt uppburen i den danska hufvudstaden och inviterad till högt stående personer derstädes. Innan sin afsesa blef han utnämnd till riddare af Dannebrogssorden. — Den 4 apr. hade prof. Fr. Neruda anordnat en privatsoaré till förmån för en tillämnad minnesvård öfver Niels W. Gade. Vid denna biträdde bl. a. hrr Tor Aulind och W. Stenhammar, hvilka skördade rikt bifall. Programmet upptog bl. a. pianotrio af Fr. Berwald (fru Golla Hammerich, hrr Aulin och Neruda), Ruffs pianotrio, G-dur (frk. Stockmarr, Aulin, Neruda), Tschaiowskys »Sérénade melancolique» och Sjögrens »Fantasi» spelade af hr Aulin med hr Stenhammar som ackompanjator.

Paris. Verdi anlände hit d. 5 april för att öfvervara slutrepetitionerna till operan »Falstaff», som snart skall gå öfver scenen på Opéra comique.

Wagnerfestspelen i Bayreuth 1894 börja den 19 juli och sluta den 19 augusti. »Parsifal» uppföres den 19, 23, 26 och 29 juli samt 2, 5, 9, 15 och 19 augusti. »Lohengrin» den 20 och 27 juli samt 3, 10, 12 och 16 augusti. »Tannhäuser» den 22 och 30 juli samt 6, 13 och 18 augusti. Generaldirektör Hermann Levi (München), generalmusikdirektör Felix Mottl (Karlsruhe), hofkapellmästare Hans Richter (Wien) och Richard Strauss (Weimar) ha öfvertagit ledningen af orkestern, hvilken till största delen skall bestå af samma konstnärer, som biträdde vid 1892 års festspel.

Leipzig »Robin Hood», en opera af Alb. Dietrich, f. d. hofkapellmästare i Oldenburg, nu bosatt här, rönt vid första uppförandet å Stadtteatern d. 18 mars stort bifall och berömmes för sin rikedom på musikalisk skönhet och finhet samt för sin förträffliga faktur. Äfven texten är rätt lyckad. Operan gafs första gången i Frankfurt 1879.

Dödsfall.

Osborne, George Alexander, pianist och komponist, f. 1806 i Limerick (Irland). Nyligen † i London. O. kom 1826 till Paris, der han studerade pianospel för Pixis och Kalkbrenner, komposition för Fétis. Sedan 1843 har han lefvat i London som ansedd lärare. O. har skrivit duetter för piano och violin, stråkvartetter, talrika fantasier, variationer, rondos etc. för piano; mest bekant genom det förr så omtyckta salongsstycket »Pluie de perles».

Barbieri, Francisco Asenio, populär spansk tonsättare, f. 3 aug. 1823 i Madrid, nyligen † derst. Vid Madrids konservatorium studerade han pianospel, klarinett, sång och komposition, verkade först som klarinettist i ett militärkapell, sedan som körledare och operasångare. 1847 återkom han till Madrid och blef sekreterare hos ett sällskap till grundande af en zarzuela-teater (för komiska operor o. operetter),

lefde der som musiklärare och musikreferent, flitigt komponerande. 1850 framförde han sin först zarzuela »Gloria y peluca», 1851 sin 3-akts-zarzuela »Jugar con fuego», som vann ofantligt bifall. Under 30 år har han skrivit 60 zarzuelas. Utmärkt dirigent föranstaltade han 1859 »Concerts spirituels» och 1866 ständiga konserter för klassisk musik, blef 1868 professor i harmoni och musikhistoria vid konservatoriet, 1873 medlem af konstakademien. Han har derjemte skrivit flera orkesterverk, hymner, motetter, chansons och artiklar för musikaliska, politiska och lärda tidningar.

Schimon-Regan, Laura, omtyckt sångartist, f. 1864 i Newyork, † derst. 24 jan. Redan som barn väckte hon stor

uppmärksamhet genom anlag för sång samt genom sitt piano- och orgelspel, utbildade sin sångkonst både i Amerika och Europa samt uppträdde först offentligt 1879 i Newyork jemte pianisten Fr. Rummel. I Berlin debuterade hon på scenen i »Kronjuvelerna», fick sedan Max Strakosch till impresario, sjöng derpå i Italien, der hon blef gift med tenoren A. Byron, i Turkiet, Ryssland, Tyskland och i Paris, der hon med framgång sjöng Ophelia i »Hamlet». Efter Byrons död 1889 gifte hon sig med öfverste Henry Mapleson vid engelska ambassaden i Paris, sjöng sedan i London, Berlin etc. och återkom 1892 till Amerika.

Patey, Janet Monach, f. Whylock, i England mycket bekant och berömd

sångerska, f. 1844 i London, † i Sheffield 28 febr., der hon under en sin konsert, på en afskedsturné i England, plötsligen föll i vanmakt och ej vidare kom till sans. Hon blef 1866 gift med operasångaren John Patey. Hennes röst var kontraalt; hon var särskildt berömd som Händel-sångerska och deltog såsom sådan i den stående oratoriekvartetten med mad. Albani, hrr Lloyd och Santley som deltagare. Hon har för öfrigt låtit höra sig i Amerika, Australien och till och med i Japan.

»Är fröken Pettersson skicklig pianist?» — »Utmärkt! Hon spelar aldrig, när någon är inom hörhåll.»

Pianomagasin.
Flyglar, Pianinos, Tafflar och Orglar från in- och utländska utmärkta Fabriker till de billigaste priser. För instrumentens bestånd ansvaras.
Äldre Pianos tagas i utbyte.
OBS. Ständigt lager af Flyglar från Blüthner och Pianinos från G. Schwechters berömda fabriker.
Gust. Pettersson & Komp.
43 Regeringsgatan 43.
Flyglar, Tafflar och Pianinos från J. G. Malmsjö.

Skandinaviska Orgelfabrikens Kammarorglar,

hvarå de nyaste uppfinningar och förbättringar tillämpas, äro af våra förmästa orgelkännare såväl i Stockholm som i landsorten enhälligt vitsordade för att vara de bästa i Norden tillverkade. Prisbelönta i Köpenhamn 1888 (enda pris med medalj), i Norrköping 1889, i Helsingborg 1890 (första pris). Priskuranter sändas på begäran franko.
Skandinaviska Orgelfabriken.
Kontor och utställning i Stockholm: Mästersamuelsgatan 24.

Postprenumerera på den trelliga och underhållande illustrerade veckotidningen
Hvad nytt från Stockholm?
som innehåller musikporträtt och musikuppsatser i mängd.
OBS! Hvita Fruns pikanta musikkåserier!

J. G. MALMSJÖ,
Piano-Fabrik,
Göteborg,
etablerad 1843,
Kgl. Hofleverantör

FLYGLAR och PIANINOS,
prisbelönta med
Nitton Första pris

STOCKHOLM 1851	PARIS 1867	UDDEVALLA 1874
GÖTEBORG 1860	GÖTEBORG 1871	PHILADELPHIA . . . 1876
KARLSTAD 1862	KÖPENHAMN 1872	BORÅS 1880
LONDON 1862	WENERSBORG 1872	MALMÖ 1881
MALMÖ 1865	WIEN 1873	ÖREBRO 1883
STOCKHOLM 1866	RUGBY, ENGLAND. 1873	KÖPENHAMN 1888

samt senast å Industriutställningen i Göteborg 1891

Handtverks- och Industriföreningens

Hederspris.

OBS! Den enda svenska pianofabrik, som vid täflan alltid erhållit högsta priset. **OBS!**

Talrika vitsord från framstående konstnärer föreligga.

Garanti lämnas i minst fem år för instrumentets hållbarhet och varaktighet.

Säljas på **bekväma afbetalningsvilkor.** Gamla instrument tagas i utbyte.

SVENSK MUSIKTIDNING

Nordiskt Musikblad, utgifves 1894, 14:de årg., efter samma plan som förut, med populärt, omvexlande innehåll, försedd med porträtter och musikbilagor (Musikalbum, innehållande piano- och sångstycken). Tidningen utkommer 2 gånger i månaden omkring den 1:sta och 15:de (utom juli—augusti). Pris 5 kronor pr år. Musikbilagan endast för helårsprenumeranter. Lösnummer 25 öre. Prenumeration sker å tidningens expedition **Olofs-gatan 1, 1 tr. öfv. gården** (derifrån tidningen hemsändes), i musik- och bokhandeln etc.; för landsorten expedieras tidningen fortast genom postprenumeration.

Svensk Musiktidnings MUSIKALBUM VIII

bilaga för detta år (endast för helårsprenumeranter) innehåller för piano: **V. Svedbom:** Albumblad; **Franz Neruda:** Impromptu; **Fr. Zierau:** Arabesk; **Hugo Sedström:** Novellette; **sång: Felix Lindberg:** Vårvisa, ord af Filip Tammelin.

Obs! Billigt annonspris

i Svensk Musiktidning; endast 10 öre petitraden.

Innehåll: Johan Nordal Brun (med porträtt). — J. B. Cramer (med porträtt) och hans Etyder. Bilow-upplagan. — Ett bref från Franz Liszt till Franz Berwald. — Följetong: Josef Diem och hans giljarefärd, af M. Klf. — Från Scenen och Konserterna. — Från in- och utlandet. — Dödsfall. — Annonser.